

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu (w elektronicznym postępowaniu upominawczym) w dniu 7 października 2014 r. I. D. domagał się zasądzenia od A. D. kwoty 3.666,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, że żąda od pozwanej (jako od współdłużnika solidarnego) zwrotu połowy zapłaconej przez niego raty kredytu za październik 2014 r. należnej na rzecz D. P. S.A. Powód podniósł, że z pozwaną zawarli w dniu 5 września 2008 r. umowę kredytu, pozostając we wspólności majątkowej małżeńskiej, w związku z czym byli solidarnie zobowiązani do spłaty tego kredytu i do czerwca 2014 r. spłacali wspólnie ten kredyt. Zaznaczył, że z dniem 9 czerwca 2014 r. ustanowiona została między stronami rozdzielność majątkowa. Powód wskazał, że był zmuszony samodzielnie zapłacić całość raty tego kredytu za październik 2014 r. w wysokości 7.332,77 zł i w tym postępowaniu domaga się zwrotu połowy tej kwoty. Podkreślił, że wobec zapłaty przez niego całej raty za październik 2014 r. (wynikającej z zobowiązania zaciągniętego wspólnie przez strony) przysługuje mu roszczenie regresowe o zapłatę połowy tej raty. Jako podstawę dochodzonego roszczenia wskazał na art. 376 § 1 k.c. (pozew - k. 2-3, k. 11-13)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła w pierwszej kolejności o zwrot pozwu podnosząc, że powód prowadzi przeciw pozwanej także inne sprawy o zapłatę, w związku z czym nie jest możliwe ustalenie, czy pełnomocnik powoda posiada umocowanie do zastępowania powoda w niniejszym postępowaniu, co przesądza, iż pozew został podpisany w imieniu powoda przez osobę nieuprawnioną, a nie ma możliwości konwalidacji tej czynności procesowej na podstawie art. 92 § 2 k.p.c. Na wypadek nieuwzględnienia wniosku o zwrot pozwu pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. Wskazała, że roszczenie powoda względem pozwanej nie istnieje, względnie - powód nie przedstawił dowodów pozwalających na jego wykazanie. Z ostrożności procesowej, powołując się na art. 485 § 1 k.c., pozwana podniosła zarzut potrącenia wierzytelności przysługującej jej od powoda z wierzytelnością dochodzoną przez powoda. Pozwana zgłosiła do potrącenia swoją wierzytelność w kwocie 3.705 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 października 2014 r. do dnia zapłaty z tytułu partycypacji powoda (jako dłużnika solidarnego) w spłacie zobowiązań z tytułu opłat za najem domu przy ul. (...) w W. za październik 2014 r. wraz z rozliczeniem mediów. Pozwana wyjaśniła, że te opłaty powinien pokrywać powód w połowie, bowiem umowa na najem domu została zawarta przez pozwaną w dniu 15 maja 2014 r., kiedy to strony pozostawały w ustroju wspólności ustawowej. Pozwana oświadczyła, że skoro zapłaciła ona całość należności za czynsz za październik 2014 r. wraz z rozliczeniem mediów, stąd przysługuje jej roszczenie regresowe względem powoda w wysokości połowy tej kwoty, którą to wierzytelność pozwana przedstawiła do potrącenia. (odpowiedź na pozew - k. 37-41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. D. oraz A. D. w dniu 17 kwietnia 1999 r. w Ś. zawarli związek małżeński. W trakcie małżeństwa aż do dnia 9 czerwca 2014 r. pozostawali w ustroju wspólności ustawowej. Z zawartego związku małżeńskiego strony mają troje małoletnich dzieci. W dniu 9 czerwca 2014 r. pomiędzy I. D. a A. D. została zawarta w formie aktu notarialnego umowa majątkowa małżeńska. Na jej podstawie została ustanowiona między nimi rozdzielność majątkowa, która miała obowiązywać w ich małżeństwie. Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI C 317/14 rozwiązał przez rozwód małżeństwo I. D. i A. D.. Wyrok rozwodowy uprawomocnił się z dniem 17 lipca 2014 r. W toku postępowania o rozwód strony nie wnosiły o ustalenie sposobu korzystania ze wspólnego mieszkania. Na mocy wyroku rozwodowego miejsce zamieszkania małoletnich dzieci stron zostało ustalone przy matce, a ojciec został obciążony obowiązkiem uiszczania alimentów w wysokości po 1.600 zł miesięcznie na jedno dziecko. (dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa – k. 25, umowa majątkowa – k. 23-24, kopia protokołu rozprawy rozwodowej – k. 73-76, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

W dniu 5 września 2008 r. I. D. oraz A. D. (jako kredytobiorcy) zawarli z D. B. P. (...) S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) \ (...). Na podstawie tej umowy uzyskali kredyt mieszkaniowy w kwocie 704.490 CHF na nabycie i remont nieruchomości kredytowanej – spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...)

w W.. Umowa kredytu została zawarta na okres do 6 września 2038 r. Kredyt miał być spłacany w równych ratach odsetkowo – kapitałowych, płatnych do 4. dnia każdego miesiąca kalendarzowego, przy czym gdy dzień ten nie był dniem roboczym, to termin płatności danej raty przypadał na najbliższy roboczy dzień następujący po tym dniu. W umowie kredytu wskazano, że kredyt będzie spłacany poprzez przelewy z rachunku bieżącego kredytobiorców nr (...) (rachunku prowadzonego na rzecz I. D., którego współwłaścicielem była A. D.) na rachunek bieżący obsługi kredytu nr (...). W październiku 2014 r. miesięczna rata kapitałowo – odsetkowa na poczet spłaty kredytu wynosiła 2.034,51 CHF . (dowód: umowa kredytu nr (...) \ (...) – k. 16–22, informacja o kredycie – k. 62, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

Do czerwca 2014 r. strony wspólnie ze swoich dochodów spłacały kredyt wynikający z umowy z dnia 5 września 2008 r. Między 9 czerwca 2014 r. a 31 października 2014 r. A. D. nie dokonywała wpłat na rachunek (...) (z którego miały być przelewane środki na spłatę kredytu) poza jedną wpłatą w kwocie 3.620 zł dokonaną w dniu 5 sierpnia 2014 r. tytułem „wpłaty”. Na dzień 10 czerwca 2014 r. na rachunku tym znajdowała się kwota 100 zł wpłacona tego dnia przez I. D.. Od lipca do końca października 2014 r. wpłat na ten rachunek dokonywał I. D.. W tym czasie z tego rachunku dokonywano przelewów na poczet miesięcznych rat kredytu z 5 września 2008 r. Kwota wpłacona przez A. D. w dniu 5 sierpnia 2014 r. została wykorzystana na spłatę raty kredytu w dniu 4 września 2014 r. Na dzień 5 września 2014 r. saldo tego rachunku wynosiło 0 zł. W dniu 8 września 2014 r. I. D. wpłacił kwotę 3.500 zł na ten rachunek, następnie w dniu 6 października 2014 r. wpłacił on kwotę 7.000 zł na ten rachunek. W dniu 6 października 2014 r. z tego rachunku dokonano dwóch przelewów na rachunek bieżący obsługi kredytu nr (...) tytułem spłaty należnej za październik 2014 r. raty kredytu zaciągniętego w dniu 5 września 2008 r. Łącznie te dwa przelewy opiewały na kwotę 7.332,77 zł pokrywającą ratę w łącznej kwocie 2.034,51 CHF (jeden przelew opiewał na kwotę 577,57 zł i został przeznaczony na spłatę należności w zakresie odsetek w wysokości 160,25 CHF a drugi przelew opiewał na kwotę 6.755,20 zł i został przeznaczony na spłatę kapitału w wysokości 1.574,41 CHF i odsetek w wysokości 299,85 CHF). (dowód: wydruk z rachunku – k. 26-28, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

W mailu z 6 października 2014 r. I. D. poinformował A. D., że tego dnia przypadała data wymagalności ich wspólnego kredytu mieszkaniowego w frankach szwajcarskich zaciągniętego w D. Banku w dniu 5 września 2008 r. Wskazał przy tym, że mimo wcześniejszej prośby kolejny raz nie zapewniła ona w tym dniu środków na rachunku odpowiadających połowie wysokości raty, stąd zmuszony był on po raz kolejny do pokrycia raty kredytu w całości samodzielnie. W mailu zwrócił się on z prośbą o niezwłoczny zwrot połowy raty. Podał, że rata wyniosła 7.332,77 zł. Dodał, że taką kwotę pobrał bank. Podniósł, że domaga się on od niej zwrotu połowy tej sumy, to jest kwoty 3.666,38 zł, jeszcze tego samego dnia, na jego rachunek bankowy, którego numer podał. Mail ten oznaczył w tytule jako: „rata kredytu w D.B. 10.2014 wezwanie do zapłaty”. Mail ten został wysłany na dwa adresy mailowe A. D.. (dowód: wydruk maila – k. 29, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

Do pierwszej połowy kwietnia 2014 r. I. D. i A. D. wraz z dziećmi zamieszkiwali w stanowiącym ich własność lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w W.. Lokal ten składał się z czterech pokoi i miał powierzchnię 109,50 m². W tym mieszkaniu dzieci stron mieszkaly od urodzenia. Na skutek nieporozumień pomiędzy małżonkami w dniu 13 kwietnia 2014 r. I. D. wyprowadził się z mieszkania przy ul. (...) i przeprowadził się do mieszkania kolegi. Zabrał przy tym swe rzeczy osobiste. W lokalu przy ul. (...) pozostała A. D. z dziećmi. I. D. uważał, że decyzja o wyprowadzce z dotychczasowego miejsca zamieszkania była podyktowana dobrem dzieci. Nie chciał on, aby dzieci uczestniczyły w negatywnej relacji między nim a żoną. Po okresie pomieszkiwania u kolegi planował on zamieszkać w wynajętym mieszkaniu. Nie zamierzał wracać do mieszkania przy ul. (...), gdzie mieszkała żona z dziećmi. W mieszkaniu kolegi mieszkał on do drugiej połowy czerwca 2014 r. (dowód: zeznania świadka M. D. – k. 118, zeznania świadka R. Z. – k. 118-119, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

Na dzień 15 maja 2014 r. stronom, na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej, przysługiwało prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. wraz z prawami związanymi oraz spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W.. Prawo własności do lokalu przy ul. (...) strony nabyły w 2004 r., natomiast spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu przy ul. (...) strony nabyły w

2008 r. Lokal mieszkalny przy ul. (...) ma 124 m² powierzchni i składa się z czterech pokoi. Lokal przy ul. (...) był wykorzystywany na działalność gospodarczą prowadzoną przez A. D.. Pod tym adresem działalność gospodarczą miał zarejestrowaną I. D.. (dowód: wydruki z elektronicznej księgi wieczystej – k. 63-72, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

W dniu 15 maja 2014 r. A. D. (jako najemca) zawarła z M. F. (jako wynajmującą) umowę najmu nieruchomości mieszkalnej (działki zabudowanej domem mieszkalnym) przy ul. (...) w W.. W umowie postanowiono, że nieruchomość jest oddawana w najem na dwa lata, poczynając od 15 czerwca 2014 r., przy czym przekazanie najemcy przedmiotu najmu miało nastąpić w dniu 25 czerwca 2014 r. Czynsz określono na kwotę 5.750 zł miesięcznie, płatna od 15 czerwca 2014 r., do 10. dnia każdego miesiąca z góry. Poza zapłatą czynszu najemca był zobowiązany do pokrywania opłat za prąd, wodę, gaz, wywóz śmieci, centralne ogrzewanie, telewizję kablową, Internet, telefon. (dowód: umowa najmu – k. 47-48)

A. D. nie powiedziała I. D. o zawarciu umowy najmu. Nie wiedział on o zawarciu tej umowy co najmniej do 25 czerwca 2014 r. (dowód: zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

W dniu 25 czerwca 2014 r. A. D. wyprowadziła się z dziećmi z mieszkania przy ul. (...). Sama zorganizowała wyprowadzkę, która trwała cały dzień. Nie informowała I. D., że się wyprowadza. W związku z czynnościami związanymi z wyprowadzką jeden z sąsiadów zwrócił się w SMS-ie do I. D. z pytaniem, czy oni wyprowadzają się z tego mieszkania. Wtedy I. D. dowiedział się, że jego żona wyprowadza się z mieszkania. Po wyprowadzce dostał też wiadomość od A. D., że wyprowadziła się z dziećmi z mieszkania przy ul. (...) i że on może wracać do tego mieszkania. Był on zaskoczony wyprowadzką żony z tego mieszkania. W takiej sytuacji I. D. postanowił wprowadzić się do tego mieszkania, co uczynił pod koniec czerwca 2014 r. Kiedy przybył do tego mieszkania, wyglądało ono na opuszczone. Od końca czerwca 2014 r. mieszka on w tym mieszkaniu. (dowód: zeznania świadka M. D. – k. 118, zeznania świadka R. Z. – k. 118-119, zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

Adres nieruchomości przy ul. (...) jest adresem siedziby (...) Spółki z o.o., której jedynym wspólnikiem i jedynym członkiem zarządu jest A. D.. Adres tej nieruchomości jest również wskazany w ewidencji działalności gospodarczej jako jeden z adresów wykonywania przez A. D. indywidualnej działalności gospodarczej jako osoba fizyczna. (dowód: zeznania powoda – k. 93 w zw. z k. 119)

W dniu 21 października 2014 r. A. D. zapłaciła na rzecz M. F. kwotę 7.410 zł, podając w tytule przelewu, że wpłaty dokonuje za „najem październik i rozliczenie mediów”. (dowód: wydruk potwierdzenia operacji – k. 46)

Pismem z 15 maja 2015 r., nadanym do I. D., A. D. wezwała go do zapłaty kwoty 3.705 zł z odsetkami od 22 października 2014 r. do dnia zapłaty za najem domu przy ul. (...), w terminie 3 dni od otrzymania wezwania. (dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania – k. 44-45)

Poza kredytem z 5 września 2008 r. strony są obciążone jeszcze jednym kredytem zaciągniętym w frankach szwajcarskich a także kredytem odnawialnym na rachunku wspólnym (wykorzystanym w kwocie około 120.000 zł), Zobowiązania te strony zacięły w czasie trwania małżeństwa, przed dniem 9 czerwca 2014 r. Zobowiązania te są obecnie spłacane przez I. D.. (dowód: zeznania powoda – k. 91-94 w zw. z k. 119)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie wyżej przywołanych dowodów. Wiarygodność dokumentów i wydruków (dowodów w rozumieniu art. 309 k.p.c.) nie budziła wątpliwości Sądu. Podnieść trzeba, że na rozprawie strona powodowa okazała oryginały części dokumentów i wydruków złożonych do akt (k. 90). Przedłożone do akt kopie były zgodne z okazywanymi oryginałami. Sąd nie oparł się na wydrukach załączonych do pisma strony powodowej z 14 października 2015 r. (informacja z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 101-106 i wydruk z ewidencji działalności gospodarczej – k. 107-108). Okoliczności wynikające z tych wydruków wynikały z zeznań powoda, niekwestionowanych w tym zakresie przez stronę pozwaną. Zeznania powoda w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy były wiarygodne. Znajdowały one potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji. Były logiczne. Nie było między nimi sprzeczności. Wiarygodne były też zeznania świadków M. D. oraz R. Z., które były jasne i korespondowały

z zeznaniami powoda. Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej, która bez usprawiedliwienia nie stawiała się na termin rozprawy, na którym miała być przesłuchiwana w charakterze strony (k. 114, k. 119).

Dodać należy, że pełnomocnikowi pozwanej nie doręczono odpisu pisma strony powodowej z 14 października 2015 r. O istnieniu tego pisma pełnomocnik pozwanej wiedziała jednak od terminu rozprawy z 16 października 2015 r. i miała możliwość zapoznania się z treścią tego pisma do terminu rozprawy wyznaczonego na dzień 18 stycznia 2016 r. Na tym terminie pełnomocnik pozwanej nie stawiała się bez usprawiedliwienia i nie zgłaszała zastrzeżeń w zakresie niedoręczenia jej odpisu tego pisma. Zaznaczyć trzeba, że pismo to zawierało wyłącznie wnioski dowodowe – wnioski o dopuszczenie dowodu z informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 101-106) i z wydruku z ewidencji działalności gospodarczej (k. 107-108). Na tych dowodach Sąd nie oparł się, ustalając stan faktyczny. Z zeznań powoda wynikało bowiem, że pod adresem W., ul. (...) mieściła się siedziba spółki, której jedynym wspólnikiem i jedynym członkiem zarządu była pozwana, a także to, że był to jeden z adresów prowadzenia przez pozwaną działalności gospodarczej.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nie było podstaw do zwrotu pozwu zgodnie z żądaniem zawartym w odpowiedzi na pozew. Już z pełnomocnictwa załączonego do pozwu wynikało umocowanie pełnomocnika powoda do działania w niniejszej sprawie w charakterze pełnomocnika. Niezależnie od tego strona powodowa, w odpowiedzi na zarzut strony przeciwnej, złożyła dokument (k. 77), z którego wynikało, że powód jest reprezentowany w niniejszej sprawie przez zawodowego pełnomocnika, poczynając od wniesienia pozwu. Powód wyczerpująco wyjaśnił też na rozprawie kwestię związaną z udzieleniem przez niego pełnomocnictwa do zastępowania go w tej sprawie. Nie było więc podstaw do zwrotu pozwu.

Według stanu z chwili zamknięcia rozprawy powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości na mocy art. 376 § 1 k.c.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był fakt, że w czasie istnienia ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej została zawarta w dniu 5 września 2008 r. między powodem i pozwaną (jako kredytobiorcami) a bankiem (D. P. S.A.) umowa o kredyt mieszkaniowy. Na podstawie tej umowy (mając na uwadze jej treść) powód i pozwana byli solidarnie zobowiązani do spłaty tego kredytu. Kredyt został zaciągnięty na okres do 2038 r. Kredytobiorcy byli zobowiązani do spłaty tego kredytu, solidarnie, w tym przede wszystkim do uiszczania miesięcznych rat na poczet spłaty tego kredytu (rat odsetkowo – kapitałowych). Miesięczna rata spłaty tego kredytu należna za październik 2014 r. wynosiła 2.034,51 CHF. Była ona płatna do dnia 6 października 2014 r. (dzień 4 października 2014 r. przypadał w sobotę, więc zgodnie z umową rata należna za październik 2014 r. była wymagalna od poniedziałku 6 października 2014 r.). Na dzień 6 października 2014 r. równowartość tej raty w walucie polskiej wynosiła 7.332,77 zł i taka też kwota została przelana na rachunek bieżący obsługi kredytu (rachunek, na który miały trafiać środki uiszczane na poczet spłaty kredytu) tytułem raty za październik 2014 r. Z uwagi na fakt, że umowę z 5 września 2008 r. powód i pozwana zawarli wspólnie jako kredytobiorcy (jako małżonkowie pozostający w ustroju wspólności majątkowej), wspólnie zaciągnęli zobowiązania wynikające z tej umowy (w tym zobowiązania do spłaty kredytu w miesięcznych ratach), stąd też byli oni solidarnie zobowiązani do zapłaty należności na poczet raty za październik 2014 r. w wysokości 7.332,77 zł do dnia 6 października 2014 r. Przedmiotową należność uiszczył w całości powód, gdyż to on zapewnił swoje środki na rachunku, z którego w dniu 6 października 2014 r. dokonano przelewu łącznej kwoty 7.332,77 zł na poczet spłaty raty za październik 2014 r. Środki te pochodziły wyłącznie z jego majątku. Środki te zapewnił on, dokonując wpłat na rachunek (z którego miały być pobrane należności na poczet rat kredytu) we wrześniu i październiku 2014 r. Na dzień 5 września 2014 r. saldo na tym rachunku wynosiło 0 zł i po tym dniu powód tak zasilił ten rachunek swoimi środkami, że na dzień 6 października 2014 r. na tym rachunku znajdowała się kwota wystarczająca na pokrycie raty za październik 2014 r. To powód zatem w całości dokonał zapłaty należności na poczet raty za październik 2014 r. w wysokości 7.332,77 zł.

Od 9 czerwca 2014 r. stron nie łączył ustrój wspólności ustawowej, a od 17 lipca 2014 r. strony nie były już małżeństwem. Z dniem 6 października 2014 r. zaistniała więc między stronami sytuacja przewidziana w art. 376 § 1 k.p.c., jeżeli chodzi o należność związaną ze spłatą raty wyżej wymienionego kredytu za październik 2014 r.

Jeden z dłużników solidarnych (powód) spełnił w całości świadczenie na rzecz banku obciążające powoda i pozwaną jako współdłużników solidarnych - zapłacił kwotę 7.332,77 zł tytułem należności na poczet raty za październik 2014 r. Wobec tego treść istniejącego między współdłużnikami solidarnymi stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach powód może żądać od pozwanej zwrotu uiszczony przez niego należności za październik 2014 r. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 376 § 1 k.c. powód (jako dłużnik, który świadczenie spełnił) był uprawniony do żądania od pozwanej połowy tego, co sam uiszczył na rzecz banku tytułem należności za październik 2014 r. na poczet spłaty przedmiotowego kredytu. Mając na względzie treść art. 43 § 1 k.r.o., treść umowy kredytu, sytuację związaną z ustrojem majątkowym między stronami do 9 czerwca 2014 r. i po tym dniu, stwierdzić trzeba, że na mocy art. 376 § 1 k.c. powód był uprawniony do żądania od pozwanej zwrotu 1/2 części świadczenia, które uiszczył ze swoich środków tytułem spłaty należności na poczet raty za październik 2014 r. Powód był więc uprawniony do żądania od pozwanej zwrotu kwoty 3.666,38 zł ($1/2 \times 7.332,77 \text{ zł} = 3.666,385 \text{ zł}$) w ramach roszczenia regresowego przewidzianego w art. 376 § 1 k.c. Roszczenie regresowe powoda wobec pozwanej powstało z chwilą spełnienia przez powoda przedmiotowego świadczenia w całości, a więc już w dniu 6 października 2014 r. Powód już w dniu 6 października 2014 r. zwrócił się do pozwanej z prośbą (wezwaniami) o zapłatę kwoty 3.666,38 zł. Pozwana nie zastosowała się do tego wezwania i od dnia 7 października 2014 r. pozostawała ona w opóźnieniu z zapłatą tej kwoty na rzecz powoda. Podkreślić trzeba, że pozwana, jako strona umowy kredytu z 5 września 2008 r., miała świadomość terminu wymagalności poszczególnych rat. Wiedziała więc, że na dzień 6 października 2014 r. przypada spłata raty za październik 2014 r. Nie przeznaczyła na tę spłatę żadnych środków. Zauważyć również należy, że na początku sierpnia 2014 r. (a więc już po ustanowieniu między stronami rozdzielności majątkowej) wpłaciła ona na rachunek, z którego były pobierane środki na poczet spłaty kredytu, kwotę 3.620 zł, stanowiącą mniej więcej połowę raty za sierpień 2014 r. Tego rodzaju zachowanie pozwanej świadczy o tym, że miała ona świadomość konieczności spłaty przedmiotowego kredytu i uważała wówczas, że w połowie obciąża ją obowiązek spłaty tego kredytu. Na taki obowiązek zwracał jej zresztą uwagę powód, podnosząc tę kwestię w kierowanych do niej wiadomościach.

Na dzień zamknięcia rozprawy pozwana nie zwróciła powodowi żądanej przez niego kwoty 3.666,38 zł, stąd na mocy art. 376 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. była zobowiązana do uiszczenia na jego rzecz kwoty 3.666,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 października 2014 r.

W toku procesu pozwana zgłosiła zarzut potrącenia. Zarzut ten nie był uzasadniony. Pozwana bowiem nie wykazała istnienia wierzytelności, którą przedstawiła do potrącenia. Niesłusznie pozwana twierdziła, że z mocy art. 30 § 1 k.r.o. powód był solidarnie zobowiązany z nią do zapłaty czynszu i opłat ze media związanych z domem przy ul. (...) w W., to jest należności wynikających z umowy z 15 maja 2014 r. Według art. 30 § 1 k.r.o. oboje małżonkowie są odpowiedzialni solidarnie za zobowiązania zaciągnięte przez jednego z nich w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny. Od 17 lipca 2014 r. strony nie były już małżonkami. Z tym dniem bowiem uprawomocnił się wyrok rozwiązujący ich małżeństwo przez rozwód. Poza tym zaciągnięte wyłącznie przez pozwaną zobowiązanie wynikające z umowy najmu z 15 maja 2014 r. nie stanowiło „zobowiązania zaciągniętego w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny”. Umowę najmu zawarła jedynie pozwana. Nie wskazano w niej, aby w domu objętym umową miały mieszkać pozwana z dziećmi. W toku procesu nie wykazano zresztą, aby w tym domu rzeczywiście mieszkała pozwana z dziećmi od końca czerwca 2014 r., a w szczególności w październiku 2014 r. Poza tym na dzień 15 maja 2014 r. strony posiadały dwa lokale mieszkalne, w których mogła mieszkać pozwana z dziećmi. W maju 2014 r. pozwana mieszkała z dziećmi w lokalu przy ul. (...), natomiast pozwany mieszkał w innym miejscu, do którego przeprowadził się w dniu 13 kwietnia 2014 r. Pozwany nie zamierzał mieszkać razem z dziećmi i żoną. W żaden sposób nie utrudniał ani nie sprzeciwiał się zamieszkiwaniu żony i dzieci w mieszkaniu przy ul. (...). Nie zostało to udowodnione. Na dzień 15 maja 2014 r. „zwykłe” potrzeby rodziny w zakresie mieszkaniowym były zatem całkowicie zaspokojone. Nie było więc konieczności zaciągania zobowiązania, o którym mowa w art. 30 § 1 k.r.o., związanego z zaspokojeniem zwykłych potrzeb rodziny w zakresie mieszkaniowym – w zakresie miejsca do mieszkania. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału stwierdzić trzeba, że w maju 2014 r. nie było też uzasadnionego jakimikolwiek względami (w szczególności finansowymi czy osobistymi) powodu do zawarcia umowy na najem domu, w którym miałyby zamieszkać pozwana z dziećmi, poczynając od 15 czerwca 2014 r. Nie została wykazana taka sytuacja, aby w maju 2014 r. uzasadnione było zawarcie tego rodzaju umowy z myślą o zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dzieci

od połowy czerwca 2014 r. Mając na względzie całokształt okoliczności niniejszej sprawy, przyjęć należy, że zwykle potrzeby rodziny w zakresie potrzeb mieszkaniowych były zaspokojone w maju 2014 r. Według stanu z maja 2014 r. potrzeby te (o charakterze zwykłym) na przyszłość również były zaspokojone – pozwana z dziećmi mogła mieszkać w mieszkaniu przy ul. (...) w W.. W tym mieszkaniu dzieci mieszkały zresztą od urodzenia, w nim się wychowywały, miały tam zapewnione odpowiednie warunki mieszkaniowe (mając na uwadze wielkość tego mieszkania, ilość pokoi itd.). Nie było zatem uzasadnionego powodu do zaciągania przez pozwaną w maju 2014 r. umowy najmu na dom. Z uwagi jednak na fakt, że pozwana zaciągnęła zobowiązania wynikające z umowy najmu z 15 maja 2014 r., nie sposób uznać, by stanowiły one zobowiązania w rozumieniu art. 30 § 1 k.r.o. – zobowiązania w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny. Pozwana zatem nie wykazała, aby za zobowiązania wynikające z umowy najmu z 15 maja 2014 r. ponosił odpowiedzialność (w szczególności odpowiedzialność solidarną przewidzianą w art. 30 § 1 k.r.o.) powód. Z tej też przyczyny nie wykazała, aby przysługiwała jej jakakolwiek wierzytelność względem powoda w związku z uiszczeniem przez nią należności za październik 2014 r. wynikających z tej umowy. Niezależnie od tego zauważyć trzeba, że nieruchomości przy ul. (...) była wykorzystywana przez pozwaną na potrzeby prowadzonej przez nią spółki z o.o. oraz na potrzeby prowadzonej przez nią indywidualnej działalności gospodarczej. Strona pozwana nie zakwestionowała bowiem twierdzeń powoda, że adres W., ul. (...) został wskazany jako adres siedziby spółki (której pozwana była jedynym wspólnikiem i jedynym członkiem zarządu) oraz adres wykonywania przez nią indywidualnej działalności gospodarczej (jako osoba fizyczna). Nie sposób więc przyjęć, aby zobowiązania wynikające z umowy najmu z 15 maja 2014 r. stanowiły zobowiązania w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny. Wreszcie strona pozwana nie wykazała, aby cała kwota uiszczona przez pozwaną w dniu 21 października 2014 r. stanowiła należność za październik 2014 r. wynikającą z umowy najmu. Umowa najmu przewidywała bowiem czynsz miesięczny w kwocie 5.750 zł, a w dniu 21 października 2014 r. pozwana zapłaciła 7.410 zł i zwrotu połowy tej sumy domagała się od powoda. Należność ponad kwotę 5.750 zł zupełnie nie została wykazana.

Z uwagi na niewykazanie przez stronę pozwaną istnienia wierzytelności nadającej się do potrącenia z wierzytelnością powoda dochodzoną w pozwie stwierdzić trzeba, że zarzut potrącenia zgłoszony przez pozwaną nie był skuteczny stosownie do art. 498 § 1 k.c. i nast.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, w punkcie pierwszym wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.666,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 października 2014 r. do dnia zapłaty, opierając się na treści umowy z 5 września 2008 r., art. 376 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

W punkcie drugim wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 801 zł. Pozwana w całości przegrała sprawę i dlatego zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu ciążył na niej obowiązek poniesienia kosztów procesu, w tym obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową. Strona powodowa żądała zwrotu kosztów procesu, w tym wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego przy przyjęciu podwójnej stawki oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona powodowa poniosła koszty procesu w wysokości 801 zł. Kwota ta obejmowała opłatę od pozwu w wysokości 184 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika reprezentującego powoda w wysokości 600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wysokość wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika została ustalona w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), mającego zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy, wszczętej przed 1 stycznia 2016 r. (por. § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 r., poz. 1804). Mając na względzie charakter sprawy, nakład pracy pełnomocnika zawodowego, Sąd uznał, że wystarczające będzie ustalenie wysokości wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej. W punkcie drugim wyroku na skutek niedokładności nie zaznaczono, że zasądzona w punkcie drugim wyroku kwota jest należna nie tylko tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ale także tytułem opłaty od pozwu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.